

□ □ □

□ □ □ □ **ĐÀ LẠT,**

□ □ □ □ **TÔI VÀ KÌ NIỆM**

*"Thành phố mình n thơ ng
Thành phố mình đang □
Xa m t ngày đã nh đã th ng
S m mai ph t nh nét mù s ng
Ch u i v lên vài làn s ng m ng
Khuya dù m a tuôn
Ngày dù n ng đ
Đi gi a b n mùa
V n ng là Xuân*

*Thành phố mình trang đ m màu xanh
Trông hi n lành nh b c tranh thu m c*

Góc đất nào nhìn về n đ p về n xinh
Ngàn thông b ng b nh về n rau xanh m t
Chen g a b n tr i hoà h p nét thiên thanh
C a nhà th p thoáng lênh đênh
Trên cao d i th p
K t liên t ng chùm c m th ch
Đêm ch a v ánh sáng b t lung linh

Thành phố mình đang
Còn có ai đâu mà b ng
Quanh m t vòng ta l i g p nhau
Môi đi m n chào
Tay b t th t ch t
Chân tình nh nh c nh hoa
Hoa th m quy n lòng đ t
Hoa th m ngát tình ng i
Nh c xây đ ng đ i
Nh c gieo hy về ng nh c g i t ng lai

Thành phố mình sao mãi d th ng
Thôi thúc dòng ng i không ng ng nh n n i đi lên
Đ nh cao Hoà Bình v y g i
Mà nh ng con đ ng nh đ a máu đ i v tim

V n k không quên thành phố c a mình."

(Th Vi t Trang)

Anh

Có lẽ anh đã đoán ra đ c thành phố nào rồi ch ? Ph i nói là tôi r t cảm n m t ch ng
trình phát thanh nào đó vào nh ng ngày m a đ u năm m t n i không ph i quê h ng mình
cho tôi nghe l i nh ng bài hát về thành phố đalat th t hay, m c dù m i l n nghe tôi không th
ngăn đ c nh ng gi t n c m t

"...rồi mai tôi sẽ xa Đà Lạt
Thành phố buồn của tôi
Còn bao giờ anh không nói
Tôi cúi đầu thì già Đà Lạt rồi!..."

Lúc cả bài hát khi tôi trong suốt 45 phút trên con đường trở về nhà, nhìn nhau và thành phố yêu dấu, nơi đó bây giờ ba mẹ, tất cả anh em, các cháu tôi còn ở lại và những kẹo niềm nở nếm thì hiện ra trong trí nhớ.

Tôi nhìn nhau và trường Bùi Thị Xuân, ngôi trường màu hồng gạch cả những năm mặc áo len xanh, áo dài trường học trẻ với những nghành nghề m vô tư. Đón giỡn tôi áo dài chui rào băng xuống đường Tăng Văn Danh hái trái hoa Pensée, Violet. Có khi ra đường ở hàng rào giáp ranh Giáo Hoàng Học Viện trên các Thầy đang đi ôn bài trên sân trường, họ như lớp nào cũng thấy đến nơi Trường Giám Thị thông báo giỡn không được đường ở khu vực đó nữa.

Những ngày những hôm nào không ăn cơm ký túc xá Nhà Trường thì thì nào trong cặp cả chúng tôi đều có hai ổ bánh mì thịt mua ở quán bánh mì trên đường Hàm Nghi, khoanh giò nhà sách Khai Minh và nhà thờ Tin Lành để trả hôm đó rồi nhau sang đường Công Hòa để đi tên là con đường Tình Yêu, ngồi trên đi thông «phá thiên hạ».

Tôi nhìn ngôi trường Trần Hưng Đạo mà năm học Đệ Nhị chúng tôi, một số bạn sinh viên không quá đều ngón tay để đi sang học tập trong khi chờ giáo sư Toán đi theo tập quân sự trở về và anh đã ngồi ở đâu trong lớp Đệ Nhị B2 này? Hàng ngày đến trường chúng tôi phải đi qua con đường Nguyễn Hoàng vòng quanh Mẹ Thánh, chúng tôi trường học không hiểu đến rồi thì mình sẽ được niềm nào đây? Thế mà giờ đây, chúng tôi mới đi lâu rồi mà đi Mẹ Thánh cũng chẳng còn chớ và con đường lên phố Du Sinh đã trở thành con đường Du Tử?

Tôi yêu biết bao những con đường ở Đà Lạt, những năm vào dịp Noel, gần Tết, ngoài màu hồng cả những cây anh đào để trên đường hai bên đường Thành Thái, Lê Đệ Hạnh, đường vòng học Xuân Học trường, con đường lên nhà thờ Con Gà, nhìn đâu cũng thấy màu vàng cả hoa Quỳ đỏ, màu vàng rực rỡ, kiêu sa. Rồi! Có phải màu vàng cả chi chít áo dài lên đường tiên và duy nhất tôi mặc ngoài màu tím tôi trường học yêu mà tôi học mất anh.

Tôi cũng không thể nào quên cây «Phong tím» đẹp nhất mà tôi cho là nó có tên như thế trên con đường dẫn vào chợ. Không hiểu nó được trồng từ bao giờ mà mãi đến nay có dịp ra phố thì nào tôi cũng phải đi ngắm chân chân La Tulip Rouge để nhìn sang những tầng cây có màu tím như tím trong làn gió như trông như những ngôi sao. Sang đây, tôi cũng được thấy nhiều cây có hoa tím như những ngôi sao không thể đẹp bằng cây Phong tím thành phố cũ của tôi. Chắc chắn, sau 30.4.75, những ngôi sao xây dựng nó mới ngôi nhà có tên chợ mới thì mới.

Tuổi 20, tôi bắt Đà Lạt ra đi, vào dịp hè học tập tôi trở về thăm. Khi xe vừa lên đèo Prenn đến cây xăng Kim Cúc, xuống con đường Nguyễn Trùng Kì, tôi thoáng nhìn sang đồi Cù vào mùa mưa xanh mướt. Trước khi tìm biệt thự nghỉ, tôi trở về thăm Đà Lạt lần cuối, cũng vào dịp 100 năm thành lập Thành Phố, theo thói quen khi xe vừa đến thao trường, tôi nhìn sang Đồi Cù những ngôi sao đã được rào bằng những vòng kẽm gai và trên đó đang bày xới làm sân Golf cho du khách ngoài quốc gia; nhà cửa xây dựng bãi; đường xá hẻm hống, thành phố không còn vẻ đẹp mới nữa. Tôi tiếc và thoáng nghĩ cho Đà Lạt quá đời.

Anh .

Thật vẫn chưa làm xong việc gì cho quê hương mới thanh bình nào xa lạ, bây giờ chỉ còn những ngôi sao thoáng hiện ở đây mà thôi và mong mới ngày nào đó được trở về. Mong niềm vui hoà cùng anh

Thân ái,

Phạm Mai Trang